

Audiència. La glorificació que Jesús demana per a Ell mateix

La pregària que Jesús fa per Ell mateix és la petició de la seva glorificació, de la seva elevació en la seva Hora. Jesús prega per l'Església de tots els temps, prega també per nosaltres.

19/02/2012

Benvolguts germans i germanes,

En la catequesi d' avui centrem la nostra atenció en la pregària que Jesús adreça al Pare a l' Hora de la seva elevació i glorificació (cf. *Jn* 17,1-26). Com ho afirma el Catecisme de l' Església catòlica: «La tradició cristiana l' anomena amb justícia la pregària “sacerdotal” de Jesús. És la del nostre Gran Sacerdot, és inseparable del seu Sacrifici, del seu pas (‘Pasqua’) cap al Pare, en el qual Ell és consagrat totalment al Pare» (n. 2747).

Aquesta pregària de Jesús és comprensible en la seva extrema riquesa sobretot si la col·loquem en el rerefons de la festa jueva de l' expiació, el Yom kippur. Aquest dia el Summe Sacerdot realitza l' expiació primer per ell mateix, després per la classe sacerdotal i, finalment, per tota la comunitat del poble. L' objectiu és donar novament al poble d' Israel, després de les transgressions d' un any, la

consciència de la reconciliació amb Déu, la consciència de ser el poble elegit, el «poble sant» enmig dels altres pobles. La pregària de Jesús, presentada en el capítol 17 de l'Evangelí segons sant Joan, reprèn l'estructura d'aquesta festa. En aquella nit Jesús es dirigeix al Pare en el moment en què s'està oferint a Ell mateix. Ell, sacerdot i víctima, prega per Ell mateix, pels apòstols i per tots aquells que creuran en Ell, per l'Església de tots els temps (cf. *Jn* 17,20).

La pregària que Jesús fa per Ell mateix és la petició de la seva glorificació, de la seva elevació en la seva Hora. En realitat és més que una petició i que una declaració de disponibilitat plena a entrar, lliurement i generosament, en el disseny de Déu Pare que es compleix en ser entregat i en la mort i resurrecció. Aquesta Hora va començar amb la traïció de Judes (cf.

Jn 13,31) i culminarà en l'ascensió de Jesús ressuscitat al Pare (cf. Jn 20,17). Jesús comenta la sortida de Judes del cenacle amb aquestes paraules: «Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en Ell» (Jn 13,31). No per casualitat, comença la pregària sacerdotal dient: «Pare, ha arribat l'hora. Glorifica el teu Fill, perquè el teu Fill et glorifiqui» (Jn 17,1).

La glorificació que Jesús demana per a Ell mateix, en qualitat de Summe Sacerdot, és l'ingrés a la plena obediència al Pare, una obediència que el condueix a la condició filial més plena: «Ara glorifica'm tu, Pare, al teu costat, amb la glòria que jo tenia vora teu abans que el món existís» (Jn 17,5). Aquesta disponibilitat i aquesta petició constitueixen el primer acte del sacerdoci nou de Jesús, que consisteix a entregar-se totalment a la creu, i precisament a la creu -l'acte suprem d'amor- Ell és

glorificat, perquè l' amor és la glòria vertadera, la glòria divina.

El segon moment d' aquesta pregària és la intercessió que Jesús fa pels deixebles que han estat amb Ell. Són aquells dels quals Jesús pot dir al Pare: «He fet conèixer el teu nom als qui tu has pres del món i m' has donat; eren teus i tu me' ls has donat, i ells han guardat la teva paraula» (Jn 17,6). «Manifestar el nom de Déu als homes» és la realització d' una presència nova del Pare enmig del poble, de la humanitat. Aquest “manifestar” no és sols una paraula, sinó que és una realitat en Jesús; Déu està amb nosaltres, i així el nom -la seva presència amb nosaltres, el fet de ser un de nosaltres- s' ha fet una «realitat». Per tant, aquesta manifestació es realitza en l' encarnació del Verb. En Jesús Déu entra en la carn humana, es fa proper de manera única i nova. I aquesta presència aconsegueix el seu

cimal en el sacrifici que Jesús realitza en la seva Pasqua de mort i resurrecció.

Al centre d'aquesta pregària d'intercessió i d'expiació en favor dels deixebles hi ha la petició de consagració. Jesús diu al Pare: *«Ells no són del món, com jo tampoc no en sóc. Consagra'ls en la veritat, que és la teva paraula. Tal com tu m'has enviat al món, jo també els hi he enviat. I jo em consagro a mi mateix per ells, perquè ells també siguin consagrats en la veritat»* (Jn 17,16-19).

Pregunto: En aquest cas, què significa consagrar? Sobretot cal dir que pròpiament consagrat o sant només ho és Déu. Consagrar, per tant, vol dir transferir una realitat - una persona o cosa- a la propietat de Déu. I en això es presenten dos aspectes complementaris: per una part, treure de les coses comunes, separar, «apartar» de l'ambient de la vida personal de l'home per

entregar-se totalment a Déu; i, per una altra, aquesta separació, aquest trasllat a l' esfera de Déu, té el significat d' enviament, de missió: precisament perquè en entregar-se a Déu, la realitat, la persona consagrada existeix per a els altres, s' entrega als altres. Entregar a Déu vol dir ja no pertànyer-se a un mateix, sinó a tots. És consagrat qui, com Jesús, és separat del món i apartat per a Déu amb vista a una tasca i, precisament per això, està completament a disposició de tots. Per als deixebles, serà continuar la missió de Jesús, entregar-se a Déu per estar així en missió per a tots. La tarda de la Pasqua, el Ressuscitat, en aparèixer-se als seus deixebles, els dirà: *«Pau a vosaltres. Com el Pare m' ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres»* (Jn 20,21).

El tercer acte d' aquesta pregària sacerdotal estén la mirada fins a la fi dels temps. En aquesta pregària Jesús

es dirigeix al Pare per intercedir en favor de tots aquells que seran conduïts a la fe mitjançant la missió inaugurada pels Apòstols i continuada en la història: *«No prego només per ells, sinó també pels qui creuran en mi gràcies a la seva paraula»* (Jn 17,20). Jesús prega per l' Església de tots els temps, prega també per nosaltres. El Catecisme de l' Església catòlica comenta: «Jesús ha complert tota l' obra del Pare, i la seva pregària, com el seu Sacrifici, s' estén fins a la consumació del temps. La pregària de l' Hora omple els darrers temps i els porta cap a la seva consumació» (n. 2749).

La petició central de la pregària sacerdotal de Jesús dedicada als seus deixebles de tots els temps és la petició de la unitat futura de tots aquells que creuran en Ell. Aquesta unitat no és producte del món, sinó que prové exclusivament de la unitat divina i arriba a nosaltres del Pare

per mitjà del Fill i en l'Esperit Sant. Jesús invoca un do que prové del cel, i que té el seu efecte -real i perceptible- a la terra. Ell prega «*que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres*» (Jn 17,21). La unitat dels cristians, per una part, és una realitat secreta que està en el cor de les persones creients. Però, al mateix temps, aquesta unitat ha d'aparèixer amb total claredat en la història, ha d'aparèixer perquè el món cregui; té un objectiu molt pràctic i concret, ha d'aparèixer perquè tothom realment sigui u. La unitat dels futurs deixebles, pel fet de ser unitat amb Jesús -al qual el Pare va enviar al món-, és també la font originària de l'eficàcia de la missió cristiana en el món.

«Podem dir que en la pregària sacerdotal de Jesús es compleix la institució de l'Església [...]. Precisament aquí, en l'acte de l

‘Últim Sopar, Jesús crea l’Església. Perquè, què és l’Església sinó la comunitat dels deixebles que, mitjançant la fe en Jesucrist com a enviat del Pare, rep la seva unitat i es veu implicada en la missió de Jesús de salvar el món portant-lo al coneixement de Déu? Aquí trobem realment una definició vertadera de l’Església.

L’Església neix de la pregària de Jesús. I aquesta pregària no és només paraula: és l’acte en què Ell es consagra a Ell mateix, és a dir, se sacrifica per la vida del món» (cf. *Jesús de Natzaret*, II, 123 s).

Jesús prega perquè els seus deixebles siguin u. En virtut d’aquesta unitat, rebuda i custodiada, l’Església pot caminar en el món sense ser el món (cf. *Jn* 17,16) i viure la missió que li ha estat confiada perquè el món cregui en el Fill i en el Pare que el va enviar. L’Església es converteix

llavors en el lloc on continua la missió mateixa de Crist: treure el món de l'alienació de l'home de Déu i d'ell mateix, és a dir, treure'l del pecat, perquè el món torni a ser de Déu.

Estimats germans i germanes, hem comentat només algun element de la gran riquesa de la pregària sacerdotal de Jesús, que us invito a llegir i a meditar, perquè ens guiï en el diàleg amb el Senyor, perquè ens ensenyi a pregar. Així doncs, també nosaltres, en la nostra pregària, demanem a Déu que ens ajudi a entrar, de manera més plena, en el projecte que té per a cadascun de nosaltres; demanem-li que ens «consagri» a Ell, que li pertanyem cada cop més, per a poder estimar cada vegada més els altres, els de prop i els de lluny; demanem-li que siguem sempre capaços d'obrir la nostra pregària a les dimensions del món, sense limitar-la a la petició d

´ajuda per als nostres problemes,
sinó recordant davant del Senyor el
nostre proïisme, comprenent la
bellesa d´intercedir pels altres;
demanem-li el do de la unitat visible
entre tots els creients en Crist -ho
hem invocat amb força en aquesta
Setmana de pregària per la unitat
dels cristians-; demanem-li que
estiguem sempre disposats a
respondre a qui ens demani raó de l
´esperança que tenim (cf. *1Pe 3,15*).
Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/audiencia-la-
glorificacio-que-jesus-demana-per-a-ell-
mateix/](https://opusdei.org/ca/article/audiencia-la-glorificacio-que-jesus-demana-per-a-ell-mateix/) (23/02/2026)